

1707

פרוטוקול מס. 31/ב'

מישיבת ועדת הכלכלה

החקיימה ביום ג', כ"ז באייר, חשי"ז - 28.5.57 בשעה 11.00

נ ו כ ה י ם

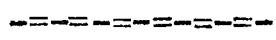
- חברי הוועדה: היו"ר ב. אבניאל
 מ. אולמרט
 ב. אזניה
 י. אלוך
 ש. בז'רנו
 ש. פרלשטיין
 מ. קסיט
 י. ש. רוזנברג
 ג. שוקן
 ש. שורש

מוזמנים: שר המשפטים - פ. רוזן.

מר הנגבי - ממעם משרד המשפטים.

- (מר הלוי
 (מר גלבוע
 (מר פריזר
 ממעם משרד המסחר והתעשייה.

סדר-היום: המשך הדיון בחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, חשי"ז - 1956.

היו"ר ב. אבניאל: אני פותח את הישיבה.

ב. אזניה: אני מבקש להציע נוסח לסעיפים 8 ו-9. 8(א) - לפי הנוסח הקיים; 8(ב) - "צו לפי סעיף זה לא ינתן אלא אם כבוד השר כי פעולת המפעל דרושה להגנת המדינה או לשם מניעת הפרעה באספקה הסדירה או בשירותים החיוניים; 8(ג) - לפי הנוסח הקיים.

הנוסח של סעיף 9 יהיה כדלהלן:
 "ניתן צו לפי סעיף 8, ושוכנע השר כי מטרתו לא תושג בגלל המנעווח או רשלנותו של בעל המפעל בגיצוע - רשאי השר, בצו, למנות אדם...

היו"ר ב. אבניאל: בהצבעה היו קולות שקולים לטחי הגירסאות. אני מבין שאחה יכול לגסח את הגירסה שאחה ייצגת. הגירסה השניה לסעיף 9, שאני הייתי בין מביאייה, אומרת שלהכניס מנהל או מורשה מותר אך ורק מטעמי בטחון המדינה וצרכי הגנת המדינה ולא משום מעמית אחרים. זו היתה גישת אותם האנשים שייצגו גירסה זו.

ט. בז'רנו:

בוויכוח בישיבה הקודמת נחלקו הדעות
בנקודות אחרות. אנו אמרנו שיש להוסיף
סעיף משנה הקובע, שבמקרה זה על השר לשאת בהפסדים, אם נגרמו. את
הצעתו של חבר-הכנסת אזניה לסעיף 9 אפשר לקבל.

ג. שוקן:

רשלנות מתבררת תוך כדי ביצוע. ואשר
להימנעות - הוא קודם כל צריך לסרב.

היו"ר ב. אבניאל:

אני מציע כי במקום "לא תושג" ייאמר:
"לא הושגה".

מר הלוי:

אפשר לקבל את המושג "לא הושגה".

הוחלט:

הוחלט לקבל את הנוסח המוצע על-ידי חבר-הכנסת אזניה
לסעיף 9, עם התיקון שהוצע על-ידי יו"ר הוועדה.

נוסח הסעיף יהיה: "ניתן צו לפי סעיף 8 ושוכנע
השר כי מטרותיו לא הושגו בגלל המנעותו או רשלנותו של
בעל המפעל בביצוע - רשאי השר, בצו ... "

מר גלבוץ:

בסעיף 7(ב) חשבנו שיש מקום להוסיף:
"בהתחשב עם הוצאות הייצור ההכרחיות".

מר הלוי:

הנוסח יהיה: "בהתחשב בהוצאות הייצור
והוצאות הכרחיות אחרות".

ההצעה נתקבלה

י.ש. רוזנברג:

רצוני לציין כי בסעיף 9 היתה הסכמה
כללית בענין סודיות המפקח. הדבר לא
נרשם בהחלטות, ואני מבקש לתקן זאת.

בסעיף 9 נתקבלה החלטה בדבר סודיות המפקח.

סעיף 10 - סמכות לדרוש שירותים.

י.ש. רוזנברג:

אני מציע תוספת: בחנאי שצו זה יחול
על מפעלו של אדם ולא על פעולתו הוא.
אינני רוצה שכאן תהיה הפליה בין שכיר לעצמי, שמה שאסור כלפי שכיר
יהיה מותר כלפי עצמאי. לדוגמה: אם הוא אופה שכיר, הרי לפי החוק
לא יכולים לבוא אליו ללומר לו: עזוב את המאפיה ועבור לבאר-שבע ושם
תעסוק בתעשייה צבאית, ואילו אם הוא אופה עצמאי, אפשר לומר לו: עזוב
את מאפיתך ועבור לבאר-שבע ושם תעסוק במשהו אחר.

מר הנגבי:

נאמר "כל שירות שבתחום עסקו".

י.ש. רוזנברג:

נאמר גם "או כל שירות הדומה לו".
אני מציע שהוראה זו לא תחול על האיט
בלי המפעל, שאפשר יהיה להורות זאת לאיש עם המפעל, אבל לא לאיש בלי
המפעל.

מר הנגבי:

אין כאן כוונה למקרה שמעביריח מאפיה
ממקום למקום; כאן מדובר על עשיית
שירות. הכוונה למקרה שיש הכרח לתת הוראה לאנשים לבצע שירותים, כמו
למשל לאש"ד - שתשלח אוטובוסים מתל-אביב כדי להעביר צבא. את התשלום
עבור זאת יקבע השר בצו. הוא הדבר לגבי "שלב" או קואופרטיב אחר
שמוכיל משאות - להעביר חפצי עולים. הכוונה היא לעשיית שירות ולא
להעברת מפעל.

אד.

נהגים שכירים אי-אפשר לגייס בהתאם לחוק. מדוע יגרע חלקו של הקואופרטיב

י. ש. רוזנברג:

מחלקו של מפעל פרטי?

אני חושב שאפשר לפתור את הבעיה על-ידי כך שיוסיפו בטעיף 10(א) את המליח:

ג. שוקן:

ובתנאי שכל אדם העוסק בשירות בר-פיקוח יוכל למלא אחרי הצו או בעצמו או על-ידי שליחו. בצורה זו יוצאים מהסבך, שטעיף זה מטיל כאילו פיקוח על כוח אדם.

לי נראה כי המליח "או כל שירות דומה" נתונות לפירושה שונים. אני מציע למחוק מליח אלו ולהסתפק בנוסח "לעשות כל שירות שבתחום עסקו".

ש. שורש:

זה אומר שלא נוכל לחייב בעל מכונית מסג להוביל אנשים. הנוסח יכול להיות:

מר הנגבי:

לעשות כל שירות בר-פיקוח שבתחום עסקו או כל שירות בר-פיקוח הדומה לו בפיקרו.

אני מציע: בתחום עסקו או מקצועו.

י. ש. רוזנברג:

חבר-הכנסת רוזנברג עורר את השאלה - מדוע צריך לתת סמכויות אחרות ביחס

ש. בז'רנו:

לשכיר מאשר ביחס לעצמאי? אני תומך בעמדתו של חבר-הכנסת רוזנברג, שלא צריך כאן להפלות בין עצמאי לשכיר. את יש שתי חברות היוסקות באותו שירות, האחת - מבוססת על עבודה שכירה והשניה - על עבודה עצמאית - הרי אשר יכול לחייב את האחת למשהו שאיננו יכול לחייב את השניה. מה ההגיון בכך? לא יתכן שחוק זה שאיננו מכוון לגיוס כוח אדם יוכל ביחס לעצמאיים לגייס כוח אדם.

במקרה זה חבר-הכנסת בז'רנו רק מקשה על עצמאיים. כל בעל עסק מעוניין להמשיך לפתח על עסקו בזמן שמגייסים אותו או מטילים עליו פיקוח.

מ. אולמרט:

בתחילה אני רוצה לומר את דעתי אני. את קיימ חוק כזה, הרי אחת הנקודות

היו"ר ב. אבניאל:

החיוניות ביותר ביותר בו הוא דוקא הטעיף הזה, כפי שהובא בנוסח שלפנינו על-ידי נציגי הממשלה. אני שולל את גישתו של חבר-הכנסת בז'רנו הרואה להוציא את הענין מהמציאות הישראלית. החוק פועל במציאות שלנו בה השירותים החיוניים בנויים כך שלמעשה מפעילים אותם באחוז גדול אלה העובדים עליהם. אבל אם חברי הוועדה מוכנים להתאחד על הנוסח המוצע על-ידי חברי-הכנסת שוקן ורוזנברג האומר, שהוא צריך לעשות זאת או בעצמו או על-ידי שליחו - אפשר לקבל זאת. אני אינני רואה הכרח בכך.

הוחלט: לקבל את הנוסח המוצע על-ידי חברי-הכנסת רוזנברג ושוקן לטעיף 10(א).

נוסח טעיף 10(א) יהיה: "שר רשאי להורות, בצו, לכל אדם העוסק בשירות בר-פיקוח, לעשות בעצמו או על-ידי שליחו כל שירות שבתחום עסקו או מקצועו, כפי שיוצא הסר בצו.

טעיף 10(ב), כהצעת הממשלה - נהק ב ל.

סעיף 11

אני מציע למחוק את המלים "או להקל".

ש. פרלשטיין:

אפשר לקבל את התיקון.

מר הנגבי:

אני מציע למחוק את המלה "להבטיח".

י.ש. רוזנברג:

הנוסח "להבטיח" הוא יותר כללי.

היו"ר ב. אבניאל:

הוחלט: לאשר את סעיף 11 במחיקת המלים "או להקל".

סעיף 12

מה ההבדל בין סעיף 12 לסעיף 9, לאחר ששונה?

י.ש. רוזנברג:

מר הנגבי: סעיף 9 מוגבל למקרה מסויה אם המפעל אינו פועל לפי אותה חכנית שנקבעה, ואז ממנים מפקח או מנהל למפעל. הוראה זו יכולה לחול לגבי סעיפים שונים כמו - רכישת מצרכים, מחירים וכדומה.

במידה וקבלנו סעיפים 10 ו-11 הרי צודק גם סעיף 12.

היו"ר ב. אבניאל:

נראה לי שהנוסח "כל ההוצאות" הוא רחב מדי. אני מציע לומר: הוצאות סבירות.

ש. פרלשטיין:

י.ש. רוזנברג: אני מבקש כי כאן ייצמר, ומותר לו להוציא הוצאות סבירות. רצוני שיהיה בית-משפט שהוא יקבע אם אלו היו הוצאות סבירות או לאו.

מר גלבוש: הכוונה הייתה שההוצאות יהיו על-חשבון בעל השירות, במקביל לסעיף 9. נכון ששט יש ניכוי של 25%. כאשר יש הכנסות יש גם הוצאות. אריך למצוא דרך שתבטא את שני הדברים.

מר הנגבי: הוא יצטרך לשאת בהוצאות היתר שנגרמו ושלא היו נגרמות אילו הוא היה עצמו.

מבצע את הפעולה.

ש. שורש: גם אני סבור שיש לומר כאן: הוצאות סבירות.

ש. בז'רנו: אני מציע כי לפני שנדון על סעיף זה נבקש מאת המשרד להגיד לנו לאיזה סעיפים הוא מחייחם. אני מציע שהמשרד יחשוב בנדון ויביא לנו את תשובתו.

היו"ר ב. אבניאל: אנו מחליטים להוסיף כאן - הוצאות סבירות. כמו כן אנו מבקשים ממר הנגבי להביא לנו פירוט - לפי איזה סעיפים ניתן צו - כדי שנדע על מה המדובר. אם הפירוט לא יספק אותנו - נעורר את הוויכוח מחדש.

כן נשאלת השאלה האם הצעתו של חבר-הכנסת רוזנברג איננה מוצאת פתרון במקום אחר - מי יחליט על כך אף הוא בכל-זאת יחשוב שאין זה סביר?

מר הנגבי: ועדת העררים.

י.ש. רוזנברג:
לפי הפרוצידורה האוטומנית יש דרכים
שונות לקביעת חוב רגיל. אני טוען
שאריכה להיות אינסטנציה אשר תקבע מהו החוב. השר צריך לקבוע הוצאות
סגירות, אבל מה הן - זאת צריכה לקבוע אינסטנציה מסוימת, אם
אין מסכימים לבית-משפט מחוזי, יכול להיות זה בית-משפט מיוחד. אני
מזיע אינסטנציה אשר לפתחילה תקבע זאת.

מר הנגבי:
חוב זה אינו ניתן לגביה עד שנגמרת
הפרוצידורה של הערעור.

י.ש. רוזנברג:
אני מרטה לעצמי לחזור לענין לאחר
שנתיים את הדיון על סעיף 16.

ש. בז'רנו:
אני מבין שההוצאות צריכות להיות סבירות.
לי נדמה שכונות המשרד עצמו היא להטיל
רק אוחן הוצאות שנגרמו על-ידי הסירוב, ולא להטיל על האיש את כל החצאות.
כאן מדובר על הוצאות נוספות שנגרמו.

הוחלט: לבקש את היועץ המשפטי להביא לוועדה נוסח לסעיף 12
ברוח הצעתו של חבר-הכנסת בז'רנו.

סעיף 13

י.ש. רוזנברג:
אני מציע להוציא את המלה "לדעתו".

מר הנגבי:
על כך יש זכות ערעור בפני ועדת ערר.

היו"ר ב. אבניאל:

גם אני חושב שאפשר לוותר על המלה "לדעתו",
כי היא מגבילה את זכות ועדת הערר להחליט.

מר הנגבי:

לגבי ועדת ערריה פסק בית-המשפט העליון
שהן יכולות להיכנס לשיקול-הדעת. אבל אני

מוכן להסכים למחיקת המלה.

הוחלט: לקבל את סעיף 13 במחיקת המלה "לדעתו".

סעיף 14, כהצעת הממשלה, נחקבל.

פרק שלישי - עררים.

סעיף 15

היו"ר ב. אבניאל:

אני מסכים שכיו"ר הוועדה ימונה שופט
מחוזי, אבל אני מציע ששני האחרים לא

יהיו עובדי מדינה.

מר הנגבי:

אני מציע כי ייאמר, שמשני האחרים אחד
לפחות לא יהיה עובד המדינה.

מר גלבוע:

אני מציע ששני חברי הוועדה האחרים לא
יהיו עובדי מדינה המשתייכים למשרדי

הכלכלי העלול להחבצ בפני ועדת העררים.

י.ש. רוזנברג:

אני תומך בהצעה שאחד לא יהיה מקרב
עובדי המדינה.

אד.

ש. בז'רנו:

נדמה לי שאפשר להוציא מכלל זה את כל עובדי המדינה פרט לעובדי משרד המשפטים, כי כולח בדעה שחברי הוועדה לא צריכים להיות מהמשרדים הכלכליים.

היו"ר ב. אבניאל:

אני מוען שאחד החברים חייב להיות איש ציבור,

מר הלוי:

במידה והוא ימנה עובד או עובדי מדינה לענין זה, הם לא יהיו מקרב המשרדים הכלכליים או מהמשרד הנוגע בדבר.

היו"ר ב. אבניאל:

אני מציע שבועדת השלושה - שופט מחוזי יהיה יו"ר, לפחות אחד איש ציבור ואחד עובד המדינה שלא מהמשרד הנוגע בדבר.

ג. שוקן:

לפחות אחד משני הנוחרים לא יהיה עובד המדינה, ואם אחד החברים יהיה עובד המדינה - לא יהיה הוא מאותו המשרד העלול להקרא להעיד.

י.ש. רוזנברג:

אני הולך בעקבות הצעת חבר-הכנסת שוקן, שהיו"ר יהיה שופט בית-משפט מחוזי, אחד מהחברים לא יהיה עובד המדינה, ובכל ערעור לא ישב חבר בוועדת העררים שהוא פקיד אותו המשרד שעליו יש ערעור.

מר הנגבי:

אפשר למנות "פנל" של קבוצות - האחד של נציגי ציבור והשני של אנשים ממונים, ולא ישב בוועדה נציג של השם הנוגע בדבר.

ש. בז'רנו:

יש אפשרות להקים כמה ועדות עררים קבועות ובכל מקרה לבחור אותה ועדה בה לא יושב בא-כח המשרד.

היו"ר ב. אבניאל:

קבענו שאחד צריך להיות שופט מחוזי, אחד לא צריך להיות עובד המדינה, והאחרון אם הוא עובד המדינה - הוא לא צריך להיות מאותו משרד הנוגע בדבר.

מר הנגבי:

אני מבין שלפי ההצעה האחרונה במידה והוא עובד המדינה, אין הוא צריך להשתתף למשרדים הכלכליים.

מר גלבוע:

אנו תובעים עובד מהמשרד הכלכליים, אבל לא מהמשרד הנוגע בדבר. צריך לשכת שם אדם המבין את הדברים.

הוחלט:

ועדת העררים תהיה מורכבת: משופט מחוזי - יו"ר; מחבר שאינו עובד המדינה; ואם השלישי יהיה עובד המדינה - לא יהיה הוא מהמשרד הנוגע בדבר.

טעיף 16.

מר הנגבי:

לשכת המסחר הציע שייאמר כאן: נפגע לפי חוק זה (במקום - על-ידי הצו).

אנו מקבלים זאת.

ההצעה השניה היתה, שתינתן לוועדת העררים אפשרות להאריך את המועד במקרים שידאו לה. אני מציע שאפשרות זו תינתן ליו"ר ועדת העררים.

ש. בז'רנו:
יש הרבה צווים שסיבת הערעור עליהם עלולה להתעורר זמן רב לאחר שהצו הוא בתוקף.
זו נקודה חשובה והיא לא מוצאת את פתרונה על-ידי הארכת המועד.

היו"ר ב. אבניאל:
אני חושב שגם לנקודה זו לא יתנגדו נציגי הממשלה, אם הציע מוען שהנסיבות נשתנו כל עוד האו קיים.

מר הנגבי:
פה נתקבלה שלא על דעת הממשלה הדעה של חבר-הכנסת סנה, שממילא כל צו אפשר יהיה לעורר מחדש והשר צריך לחדשו.

י.ש. רוזנברג:
אני מציע כאן תוספת: ... ומהיום שבו נוצר המצב החדש שעליו הוא מערער - אז יש אפשרות לשופט להאריך את המועד.

ג. שוקן:
אני חושב שאין מקום להגבלה כזו של 15 יום, לעתים אין למערער כל אפשרות לדעת מתי התחיל המצב החדש. יכול לקרות שבמפעל מסוים נשתנו הוצאות הייצור, ומצב זה יכול להיות בלתי-ברור לבעל המפעל במשך חדשים כי הוא מנהל משא ומתן. אני סבור שאין צורך בהגבלה זו, כי אין זה דומה לערעור על פסק-דין של משפט.

לדעתי אין מקום להכניס כאן טוב פעם את המועד הזה. אני מציע את התוספת הבאה: או גם אחרי המועד הזה, כאשר יחברר לו שנוצר מצב שאין הוא יכול לעמוד בו כל זמן שהצו בפועל. אם יש הצדקה לערעור - על כך יפסוק יו"ר הוועדה.

ש. בז'רנו:
חוק זה אינו מוגבל לפיקוח על מחירים. יכול להיות צו שלא לייצר מצרך מסוים לשוק המקומי, ובמשך הזמן מתפתחים תנאים חדשים. האיש אף פעם לא יכול לקבוע את התאריך בו נשתנה המצב. או שקובעים בחוק שתוקף הצו הוא לתקופה מסוימת; אם לאו - צריך לתת סמכות לערער מתי שאדם מרגיש שנוצר מצב חדש. יו"ר הוועדה רשאי לפסול ערעור כזה אם הוא יחשוב שאדם זה לא השתמש בזכותו בזמן הנכון.

היו"ר ב. אבניאל:
אני מציע את הנוסח הבא: יו"ר הוועדה יהיה רשאי, לפי בקשה מיוחדת שתוגש על-ידי העורר, לדון בערעור שיוגש גם לאחר תום 15 יום, כאמור בסעיף קטן א', אם ימצא היו"ר נימוקים סבירים, בין אם הוגש ערעור באותו ענין ובין אם לאו. אני סבור שנוסח זה עונה על כל ההיסוסים.

ג. אזניה:
לפי דעתי כל הוועדה צריכה לקבוע זאת.

ש. בז'רנו:
אם נשתנו המסיבות - הוא רשאי לערער מתי שהוא רוצה. יו"ר הוועדה רשאי לפסול את הערעור אם הוא איננו בדעה שנשתנו המסיבות.

ג. אזניה:
אין פרוצדורה כזו שקובעים בחוק תאריך, ואחר-כך קובעים שהתאריך איננו קיים. אני חושב שצריך לקבוע כאן תאריך. כדי לשנות את התאריך - צריך להגיש בקשה, והוועדה צריכה להחליט שהיא מצאה כי יש סיבות המצדיקות את הגשת הערעור.

היו"ר ב. אבניאל:
אם ייאמר שיו"ר הוועדה, שהוא שופט מחוזי יחליט על כך - אקבל את ההצעה.

אד.

מר גלבוע: על פי רוב ההוכחה צריכה להיות, שהשתנו המסיבות הכלכליות, שתנאי המסך בארץ מחייבים דיון מחדש, וכנודון זה צריך להחליט אדם המתמצא בבעיות הללו.

י. ש. רוזנברג: זו איננה בעיה מקצועית מבחינה כלכלית. הבעיה היא - אם הצדק והיושר מצדיקים הבאת הערעור אם לאו. זהו שיקול משפטי של צדק ויושר; אלה נימוקים משפטיים ולא כלכליים. אני אומר לכן שנקודה/שייכת רק לשופט, שצריך להחליט עליה מבחינה משפטית של אקוויטי.

ג. שוקן: גם אני חבור שבענין זה צריך להחליט השופט. כאן צריך להחליט אם יש מקום לשמוע את הערעור, ואם אדם נמצא כשר לשמש שופט בבית-משפט מחוזי - יש להניח שהוא יכול להחליט גם בשאלה זו.

ש. שורש: לי נראה שהוועדה צריכה להחליט בנדון. יכול לקרות שאדם הגיש ערעור ודחו אותו, וכעבור חדש או חדשיים - הוא מגיש ערעור נוסף. צריכה להיות כאן הגבלה במידה והערעור נדחה. לא יתכן שתהיינה פניות על-גבי פניות. צריכה להיות הגבלה בנדון.

ש. בז'רנו: אינני מבין את הרצון לצמצם את זכויות הערעור. הצו הוא הטרדה ולא הערעור, והגישה צריכה להיות איך למנוע את ההטרדה של הצו.

אני מטיל ספק באפשרות להוציא צו לעולם ועד. אולי נקבע שהצו יהיה בתוקף רק לשלושה חדשים, כי הרי המסיבות משתנות יור-יום, ואלה הם צווים מרחיקי-לכת ביותר. נגביל את הצו בזמן - ואז אקבל את התקופה של שבועיים; אם לאו - אזי הוא יכול לערער מתי שהוא מוצא כי יש לו רשות לערער, ונתן ליו"ר להחליט אם הטיבה מונעת בעד מתן זכות ערעור.

ג. שוקן: גם אני בדעה של חבר-הכנסת בז'רנו שאי-אפשר לגשת לבעיה בגישה פוממליסטית ולהגביל את זכות הערעור לפעם אחת בשנה. המסיבות והתנאים משתנים מספר פעמים בשנה. משום כך אני סבור שהנוסח צריך להיות, שכל פעם כאשר המערער משכנע את היו"ר שחל שינוי במסיבות המצדיק את הערעור - צריך לאפשר לו להגיש את הערעור.

מר גלבוע: רצוני להגן על הנוסח כפי שהוא כתוב בחוק. אדם יכול לערער על צו שיקויים בתנאים מסוימים. ועדת העררים יכולה לשנות את תוכן הצו. היא קובעת מראש באיזה תנאים הוא יתקיים ובאיזה תנאים לא.

מר הנגבי: אמרתי קודם שאפשרות זו תינתן ליו"ר הוועדה כי חשבתי שהמדובר הוא בזכות הארכה רגילה. לזה מסכים כמובן היו"ר. אבל אם תתקבל הדעה, שהמשרד מתנגד לה, שאפשר יהיה לחזור ולהגיש עררים כי משתנות המסיבות - אזי על כך לא יכול השופט להחליט בעצמו, כי הוא אינו מבין די בשינויים החלים בתנאים. הוא צריך להתייעץ בנדון עם שני חברי הוועדה האחרים, כי זו כבר לא שאלה משפטית.

נכון שהצו הוא הטרדה, אבל יש להביא בחשבון את האחרים המגישים עררים. אם תינתן אפשרות לאדם להגיש עררים בלי סוף - הוועדה והיו"ר לא יוכלו להתפנות כדי לדון בעררים של האחרים.

ב. אזניה:
אני סבור שיש מקום להארכת המועד ולא לריבוי ערעורים. אני רואה את הבעיה רק בשאלת הארכת המועד. כאשר יאא הצו - לא רצו להגיש ערעור. השתנו המסיבות - והן השתנו אחרי 15 יום - הוועדה צריכה להחליט אם יש מקום להארכת המועד. הוא צריך לקבוע מלכתחילה שהצו יהיה מותנה בתנאים מסוימים.

היו"ר ב. אבניאל:
נשתנו התנאים - אם השופט מוצא שזה צודק, האדם רשאי לערער.

י.ש. רוזנברג:
אם לא היה ערעור - יו"ר הוועדה מחליט; אם היה ערעור ונשתנה המצב - הוועדה צריכה להחליט. אם הוועדה קובעת שלא היתה לו רשות ערעור - יש לה הוצאות.

שר המשפטים פ. רוזן:
בדרך-כלל אינני משתתף בדיוני הוועדה. במקרה אני נתקל כאן בעניין בעל חשיבות לא רק משפטית כי אם כלכלית גדולה. נושא הדיון איננו ערעור שני; זהו עיון מחדש. יכול להיות שהיה ערעור והוא נדחה. המסיבות משתנות ורוצית לאפשר ערעור נוסף. זה למעשה דיון מחדש או עיון מחדש. בדרך-כלל אם המצב הכלכלי משתנה - זה נושא לדיון בכנסת. השר הוציא צו במסיבות מסוימות, ואם המצב נשתנה מיסודו - שאלה זו תתעורר בכנסת. זו שאלה של מדיניות כלכלית, וקשה לתאר שדבר כזה יובא לפני ועדת העררים.

היו"ב אבניאל:
הדבר יכול להיות לגבי מפעל אישי.

שר המשפטים פ. רוזן:
אינני רוצה לקבוע עמדה סופית בעניין, כי העליתי על דעתי שאולי לא מדובר כאן בצו כללי אלא בצו אישי.

מר הנגבי:
כאן מדובר על צו אישי.

שר המשפטים פ. רוזן:
הייתי מבקש לתת למשרד אפשרות לעיין בכך בטרם תקבלו החלטה.

היו"ר ב. אבניאל:
אבקש את נציג המשרד להביא בפני השר את הדעות שהושמעו בוועדה. אם השר יהיה מוכן לקבל את ההצעה, לפי הנוסח של חבר-הכנסת רוזנברג, שכולל התאחדו עליו - יתקבל הנוסח סופית; אם לאו - נקיים הצבעה בישיבה הבאה.

י.ש. רוזנברג:
אני מביע משאלה להביא לוועדה נוסח של סעיף חדש המקנה סמכות לוועדת הערעורים בקשר לסעיפים 9, 9, 10 ו-11 לקבוע פיצוייה על הפסדים שנגרמו על-ידי הצו.

שר המשפטים פ. רוזן:
אני סבור שיכולה להיות הפרוצידורה הבאה: אם המסיבות נשתנו - יכול אדם לפנות לשר ולבקש את שינוי הצו ולהביא נימוקים. אם השר מסרב - להגיש ערעור.

הוחלט:
בשאלת הפיצויים - לבקש את היועץ המשפטי להביא הצעה ברוח הצעתו של חבר-הכנסת רוזנברג.

היועץ המשפטי יביא לישיבה הבאה את חוות-דעתו של השר בנוגע להצעת הוועדה לגבי הפרוצידורה של הארכת מועדי הערר.

סעיף 17, כהצעת הממשלה - נ ת ק ב ל.

הישיבה ננעלה בשעה 13.00